

Láska násobí charismata

Papež František vysvětlil během katecheze „bohatství charismat“ v církvi: „Pochopení bohatství charismat pomáhá docenit roli laiků v církvi, protože laici mají svá vlastní charismata a dary, kterými zvláštním způsobem přispívají k jejímu poslání ve světě.“

20.11.2024

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V posledních třech katechezích jsme mluvili o posvěcujícím díle Ducha svatého, které se uskutečňuje ve svátostech, modlitbě a tehdy, když se řídíme vzorem Matky Boží.

Poslechněme si však, co říká jeden známý dokument II. Vatikánského koncilu: „Týž Duch svatý Boží lid posvěcuje, vede a zkrášluje ctnostmi nejenom prostřednictvím svátostí a služeb, nýbrž nadto své dary „přiděluje každému zvlášť, jak chce“ (1 Kor 12,11).“ (*Lumen gentium*, 12) Také my máme osobní dary, kterými Duch každého z nás obdarovává.

Nastala tedy chvíle, abychom hovořili také o tomto druhém způsobu působení Ducha, jímž je charismatická činnost. Je to trochu složité slovo, které vysvětlím. K definici toho, co je charisma, přispívají dva prvky. Za prvé je charisma dar, který byl dán k obecnému užitku (1 Kor 12,7), aby

člověk mohl být všem užitečný. Jinými slovy, není běžně určen především k osobnímu posvěcení, nýbrž ke službě společenství (srov. 1 Petr 4,10). Tolik k prvnímu hledisku. Za druhé je charisma dar, který byl dán jedinci nebo několika lidem výjimečným způsobem, tedy nikoli všem tímž způsobem, a tímto se odlišuje od posvěcující milosti, teologálních ctností a svátostí, které naopak jsou tytéž a společné všem. Charisma bylo dáno jednomu člověku nebo určitému společenství. Je to dar, kterým tě Bůh obdarovává.

Také tuto skutečnost nám vysvětluje koncil. Jak praví, Duch svatý „rozdává mezi věřící každého stavu také zvláštní milosti, kterými je činí schopnými a pohotovými přijímat různé práce užitečné pro obnovu a další rozvoj církve, a to podle slov: „Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný.“ (1 Kor 12,7)

Charismata jsou klenoty, či ozdoby, které Duch svatý rozdává, aby zkrášlil Kristovu nevěstu. Je tudíž zřejmé, proč koncilní text končí následující výzvou: „Tato charismata se mají přijímat vděčně a radostně – ať už jsou oslnivá či jen prostá a běžná – neboť jsou potřebám církve zvláště přiměřená a užitečná“ (*Lumen gentium*, 12).

Benedikt XVI. prohlásil: „Kdo se podívá na dějiny v době po koncilu, může rozpoznat dynamiku opravdové obnovy, která nezřídka přijala nečekané formy v rámci hnutí plných vitality a hmatatelně ukazuje nevyčerpatelnou životnost svaté církve.“ A toto je charisma, které bylo dáno prostřednictvím jednoho člověka jedné skupině.

Je třeba opětovně odkrýt charismata, protože to přispívá k tomu, že podpora laiků a zejména žen pak není vnímána pouze jako

institucionální a sociologická skutečnost, nýbrž je pojmána ve svém biblickém a duchovním rozměru. Laici nejsou na posledním místě, nejsou jakýmsi druhem vnějších spolupracovníků či „pomocných jednotek“ duchovenstva, nikoli! Mají svá vlastní charismata a dary, jimiž přispívají k poslání církve.

Připojím ještě něco jiného: pokud se hovoří o charismatech, je zapotřebí ihned zamezit jednomu nedorozumění, které je ztotožňuje s velkolepými a mimořádnými dary a schopnostmi; jsou to naopak obyčejné dary – každý z nás má totiž své charisma, které nabývá mimořádné hodnoty, když je inspirováno Duchem svatým a s láskou vtěleno do životních situací. Takový výklad charismat je důležitý, protože mnozí křesťané, když slyší o charismatech, prožívají smutek, anebo zklamání, protože jsou

přesvědčení, že žádná nemají, a cítí se vyřazení nebo jako křesťané druhé kategorie. Nikoli, neexistují druhořadí křesťané, každý má své osobní a také komunitní charisma. Svatý Augustin takovým lidem ve své době odpovídal velice výmluvným přirovnáním: „Miluješ-li,“ říkal svému lidu, „to, co vlastníš, není málo. Jestliže totiž miluješ jednotu, všechno, co v ní někdo vlastní, vlastníš také ty! Jen oko v těle má schopnost vidět; ale copak oko vidí jen pro sebe? Nikoli, vidí pro ruku, pro nohu a pro všechny údy.“ [1]

Zde je odhaleno tajemství, kvůli němuž je láska definována apoštolem jako „mnohem vzácnější cesta“ (1 Kor 12,31): vede mě k tomu, abych miloval církev nebo společenství, v němž žiji, a v jednotě pak všechna charismata, nejen některá, jsou „moje“, stejně jako „moje“ charismata, i když se zdají malá, patří všem a k dobru všech.

Láska násobí charismata: činí z
charisma jednoho jediného člověka
charismatem všech. Děkuji vám!

*[1] Svatý Augustin, Pojednání o
Janovi, 32.8.*

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/laska-
nasobi-charismata/](https://opusdei.org/cs-cz/article/laska-nasobi-charismata/) (21.03.2026)